

Sygn. akt I CNP 10/18

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie ze skargi J. Z. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 31 maja 2016 r., sygn. akt V Ca [...],
wydanego w sprawie
z powództwa J. Z.
przeciwko T. S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 22 czerwca 2018 r.,

- 1) odrzuca skargę,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów
postępowania wywołanego skargą.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2016 r. Sąd Okręgowy w W. zmienił zaskarżony przez pozwanego T. S. wyrok Sądu Rejonowego w W. w ten sposób, że oddalił w całości powództwo J. Z. o zapłatę kwoty 5.870,80 złotych z odsetkami ustawowymi tytułem naprawienia szkody stanowiącej równowartość podatku od czynności prawnych, który w ocenie powoda nie powinien być pobrany przez pozwanego sporządzającego akt notarialny z udziałem powoda.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego zarzucając naruszenie m.in. art. 80 Prawa o notariacie oraz art. 244 k.c. i 378 § 1 k.p.c. które spowodowało niezgodność zaskarżonego orzeczenia z tymi przepisami.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymagania konstrukcyjne skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Wśród wymagań tych mieści się uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Jego spełnienie sprowadza się do złożenia oświadczenia, że szkoda wystąpiła, oraz wskazania jej rodzaju i rozmiaru (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, Biul. SN 2005, nr 10, s. 14 oraz z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ.). Obowiązkiem skarżącego jest ponadto uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, a więc wykazanie jej przy użyciu dowodów lub innych środków, niespełniających wymagań wynikających z przepisów o postępowaniu dowodowym (art. 243 k.p.c.).

Skarżący w niniejszej sprawie powołał się na to, że szkoda wynika z faktu, iż pozwany jako notariusz pobrał od powoda podatek od przeniesienia spółdzielczego własnościowego prawa do pomieszczenia przeznaczonego na cele mieszkalne, pomimo iż czynność ta, jako nieważna, nie wywołała skutku ponieważ zbywcy prawo to nie przysługiwało.

Zdaniem Sądu Najwyższego, samo gołosłowne stwierdzenie skarżącego, że szkoda miała powstać w tych okolicznościach nie spełnia wymagania

konstrukcyjnego skargi, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. Zważyć bowiem trzeba, że dla nabytego przez powoda prawa do lokalu obejmującego pomieszczenia o pow. 27,69 m. kw. prowadzona jest księga wieczysta a do wpisu ma zastosowanie domniemanie z art. 3 ust. 1 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, że prawo jawne z księgi wieczystej jest wpisane zgodnie z rzeczywistym stanem prawnym. Powód korzysta ze wszystkich pomieszczeń objętych umową. Jako podatnik nie podjął też żadnych czynności zmierzających do zwrotu w trybie przepisów ordynacji podatkowej o stwierdzeniu nadpłaty (art. 75 i nast. ordynacji podatkowej (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 10 sierpnia 2004 r., I SA/Łd 1869/03. PP 2005/3/60, M. Podat. 2005/3/46, PP 2005/4/57).

Wskazane okoliczności pozwalają przyjąć, że powód nie uprawdopodobnił poniesienia szkody spowodowanej zaskarżonym wyrokiem.

W myśl art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy odrzuca skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Wypełniając dyspozycję tego przepisu, Sąd Najwyższy postanowił, jak w sentencji.

Rozpoznając wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, Sąd Najwyższy wziął natomiast pod uwagę, że zgodnie z utrwalonym w orzecnictwie poglądem, sformułowanym w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 27 października 1998 r., III CKN 805/98 (OSNC 1999 nr 4, poz. 79) za złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną adwokatowi lub radcy prawnemu przysługuje wynagrodzenie jak za sporządzenie i wniesienie skargi. Strona przeciwna może wnieść do sądu drugiej instancji odpowiedź na skargę kasacyjną w terminie dwutygodniowym od doręczenia jej skargi (art. 398⁷ § 1 zdanie pierwsze k.p.c.). Nie stanowi odpowiedzi na skargę tak nazwane pismo procesowe, wniesione po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, LEX nr 80249, czy 7 maja 2003 r., IVCKN 113/01, LEX nr 141392). W konsekwencji, nie wywołuje ono skutków w zakresie zawartego w nim wniosku o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, obejmujących sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 167 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.).

Ze wskazanych przyczyn nie mógł być uwzględniony wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, zawarty w piśmie określonym jako odpowiedź na skargę kasacyjną, które zostało wniesione po upływie terminu do podjęcia tej czynności procesowej.

jw